

quod multo labore vix tandem acquisitum est per gratiam.

*Nec praetem
mature o-
tium et
quietem*

*captia: in
tam modi-
co profe-
tu.*

*Quam
neccesse
multis re-
dire ad
prima ty-
rocinia!*

Bene opus est, quod adhuc iterum instru-
remur, tamquam boni novitii, ad mores optimos : si forte spes esset de aliqua futura
emendatione, et majori spirituali profectu.

CAPUT XXIII.

De meditatione mortis.

*Subito
avolat vi-
ta homi-
nis;*
*i. Mach.
ii. Memoria
quaque.*

*Mirum
id non
magis at-
tendi.*

*Sic ergo
vive, qua-
si hodie
mortuus.*

Dan. xiii. Melius est peccata cavere, quam mortem

23. Pecca-
ta fugere.

ta potius timenda, Si hodie non es paratus, quomodo
quoniam mors
Ceterum ebus ne cras eris? Cras est dies incerta; et
differ in crastinum, quid scis, si crastinum habebis?

Prov. xxvii. L.

*Non quam diu
vivas referit, sed tam parum emendamur?*

quam bene.

Ah,

V ALDE cito erit tecum hic factum, vide
aliter quomodo te habeas: hodie homo
est, et cras non comparet.

Cum autem subflatus fuerit ab oculis, etiam
cito transit a mente.

O hebetudo et durtitia cordis humani, quod
solum praefentia meditatur, et futura non magis praevident!

Sic te in omni facto et cogitatu deberes
tenere, quasi hodie es moriturus.

Si bonam conscientiam haberes, non multum mortem timeres.

Melius est peccata cavere, quam mortem

ta potius timenda, Si hodie non es paratus, quomodo
quoniam mors

Ceterum ebus ne cras eris? Cras est dies incerta; et
differ in crastinum, quid scis, si crastinum habebis?

Prov. xxvii. L.

*Non quam diu
vivas referit, sed tam parum emendamur?*

quam bene.

Ah,

Ah, longa vita non semper emendat, sed *pia vita
faepe culpam magis auget.*

Utinam per unam diem bene effemus con-
verlati in hoc mundo!

Multi annos computant conversionis, sed *Non an-
nos com-
puta, sed
fructum
tot anno-*

rum. Si formidolofum est mori, forsitan periculo-
sius erit diutius vivere.

Beatus, qui horam mortis suae semper ante
oculos habet, et ad moriendum quotidie fe-
disponit.

Si vidisti aliquando hominem mori, cogita,
quia tu et tu per eamdem viam tranfibis.

3. Cum mane fuerit, puta te ad vesperum *Nun-
quam aut
nisi quam
securus
eo.*

Vespere autem facto, mane non audeas tibi
polliceri.

Semper ergo paratus esto, et taliter vive, ut
numquam te imparatum mors inveniat.

Multi subito et improvise moriuntur. Nam, *Et corse
impara-
tus depre-
hen-
nati.*
qua horā non putatur, Filius hominis venturus
est.

Quando illa extrema hora venerit, multum
aliter sentire incipies de tua vita tua praete-
rita: et valde dolebis, quia tam negligens et
remissus fuisti.

4. Quam felix et prudens, qui talis nunc ni-
titur esse in vita, qualis optat inveniri in
mortre!

Dabit namque magnam fiduciam feliciter
moriendi, perfectus contemptus mundi, fer-
vens desiderium in virtutibus proficiendi, amor
disciplinæ, labor poenitentiae, promptitudo
obedientiae, abnegatio fui, et suppeditatio cu-
juslibet adveritatis pro amore Christi.

Multa bona potes operari, dum fanus es: *Ecc. ix. 10.*
fed infirmatus, nescio quid poteris.

Pauci

Infirmitas paucos fecit metuores.

Joan. ix. 4 Pauci ex infirmitate meliorantur : sic et qui multum peregrinantur, raro sanctificantur.

5. Noli confidere super amicos et proximos,

nec in futurum tuam differas salutem : quia citius obliviscentur tui homines, quam aestimas.

Melius est nunc tempestive providere, et aliquid boni praemittere, quam super aliorum auxilio sperare.

2 Cor. vi. 9 Si non es pro te ipso follicitus modo, quis erit follicitus pro te in futuro ?

Nunc tempus est valde pretiosum. Nunc sunt dies salutis : Nunc tempus acceptabile.

Sed proh dolor, quod hoc utilius non expendis, in quo promereris vales, unde aeternaliter vivas !

Futurum tam incertum. Veniet, quando unum diem seu horam pro emendatione desiderabis ; et necio an impetrabitis.

Vis est, securior in morte, ea ve niente, securus. 6. Eia, charissime, de quanto periculo te poteris liberare, de quam magno timore eripere, si modo semper timoratus fueris, et fuppetus de morte ?

Stude nunc taliter vivere, ut in hora mortis valeas potius gaudere, quam timere,

In vita mori vitiis, recta est ad bonum mortale, immortale vita via. Dicere nunc mori mundo, ut tunc incipias vivere cum Christo.

Dicere nunc omnia contempnere, ut tunc possis libere ad Christum pergere.

Castiga nunc corpus tuum per poenitentiam, ut tunc certam valeas habere confidentiam.

Luc. xii. 20 7. Ah stulte, quid cogitas te diu Ne blandire tibi pte vieturum, cum nullum diem habeas sequacurum ?

Quae tam multis & felliti Nam milie mortis Quam multi decepti sunt, et insperate de corpore extracti ?

Quoties audisti a dicentibus, quia ille gladio

dio cecidit, ille submersus est, ille ab alto viae, licet una at vi-ruens cervicum fregit, ille manducando obri-guit, ille ludendo finem fecit ?

Alius igne, alias ferro, alias peste, alias latrocino interiit : et sic omnium finis mors est, et vita hominum tamquam umbra subito pertransit.

8. Quis memorabitur tui post mortem ? et *Tolleris ab oculis noscitur num, nec minus ab animis.*

Age, age nunc, charissime, quidquid agere potes : quia nefcis quando morieris, nefcis etiam quid te post mortem sequetur.

Dum tempus habes, congrega tibi divitias *Luc. xxii. 33 Gal. vi. 10.*

Præter salutem tuam, nihil cogites ; solum quae Dei sunt, cures.

Fac nunc tibi amicos, venerando DEI Sanctos, et eorum actus imitando : ut cum defecesis in hac vita, illi te recipiant in aeterna tabernacula. (Luc. xvi. 9.)

9. Serva te tamquam peregrinum et hospitem super terram, ad quem nihil spectat de mundi negotiis.

Serva cor liberum, et ad DEUM sursum erectum, quia non habes hic manentem civitatem.

Illuc preces et gemitus quotidianos cum laetacrymis dirige, ut spiritus tuus mereatur ad Dominum, post mortem, feliciter transire. Amen.

DRUM cole' El san-tos tibi concilia.

1 Petr. ii. 14. Ite ope-ru pere-grinus et hos-pes.

Hebr. xiii. 14. It ad pa-triam i-deat idem si-viro.

CAPUT XXIV.

De judicio, et poenis peccatorum.

I N omnibus rebus respice finem, et qualiter ante districatum stabis Judicem, cui nihil respice si-nem et si-premum Judicem.

O misé-

Offensum hominem times, et DEUM iratum contemnis?

Gal. vi. 5. Ut quid non provides tibi in diem iudicii, quando nemus poterit per alium excusari vel defendi; sed uniusque sufficiens onus erit sibi ipsi?

Nunc labor tuus est fructuosus, fletus acceptabilis, gemitus exaudibilis, dolor satisfactorius et purgativus.

Purgatorium leue, sed utilissimum patiens,

Manus ut, Et castigatio carnis. Habet magnum et salubre purgatorium patiens homo, qui sufficiens injurias, plus dolet de alterius malitia, quam de sua injurya: qui pro contrariantibus tibi liberter orat, et ex corde culpas indulget, qui veniam ab aliis petere non retardat: qui facilius miseretur, quam irascitur: qui sibi ipsi violentiam frequenter facit, et carnem omnino spiritu subjugare conatur.

Elige mittes ut evadas a cervis. Melius est modo purgare peccata, et vitia refecare, quam in futuro purganda reservare.

Sed quam hic fallimur. Vere nos ipsos decipimus per inordinatum amorem, quem ad carnem habemus.

Quid aliud ignis ille devorabit, nisi peccata tua?

Dam carniper- cimis. Quanto amplius tibi ipsi nunc parcis, et carnem nequeris: tanto durius poftea lues, et maiorem materiam comburendi reservas.

Et se majoribus eam penitentiam servamus. In quibus homo peccavit, in illis gravius punietur. Ibi aediosi ardentes stimulis percurrentur: et gulosi ingenti siti ac fame cruciabantur.

If. xxxiv. 9. Nam singula vita sua habebunt superflicia. Ibi luxuriosi, et voluptatum amatores, ardentissime pice et faetido fulphure perfundentur: et sicut furiosi canes, praedolore invidiosi ululabunt.

4. Nullum vitium erit, quod suum proprium cruciatum non habebit.

Ibi

Ibi superbi omni confusione replebuntur: et avari miserrima egestate arctabuntur.

Ibi erit una hora gravior in poena, quam hic centum anni in gravissima poenitentia.

Ibi nulla requies est, nulla consolatio damnatis: hic tamen interdum cessatur a laborebus, atque amicorum fruitor solatis.

Esto modo follicitus et dolens pro peccatis tuis; ut in die iudicii fecurus sis cum Beatis.

Tunc enim *stabunt justi in magna constanteria adversus eos, qui se angustiarerunt et depreferunt.* (Sap. v. 1.)

Tunc stabit ad judicandum, qui modo se *Vide quid in supermo die secundum subicit humiliter iudicis hominum.*

Tunc magnam fiduciam habebit pauper et curius: humili, et pavebit undique superbus.

5. Tunc videbitur sapiens in hoc mundo fuisse, qui pro Christo didicit stultus et defpectus esse.

Tunc placebit omnis tribulatio patienter perpetua, et *omnis iniquitas oppilabit os suum.* (Pf. cvi. 42.)

Tunc gaudebit omnis devotus, et moerabit omnis irreligiosus.

Tunc plus exultabit caro afflita, quam si in deliciis fuisset semper nutrita.

Tunc splendebit habitus vilis, et obtenebris- cet vestis subtilis.

Tunc plus laudabitur pauperculum domici- lium, quam deauratum palatum.

Tunc juvabit plus constans patientia, quam omnis mundi potentia.

Tunc amplius exaltabitur simplex obedientia, quam omnis faecularis astutia.

6. Tunc plus laetificabit pura et bona con- scientia, quam docta philosophia.

Tunc plus ponderabit contemptus divitia- rum

Et mini- ma infer- ni poen- gravior erit maxi- ma huius- vitae po- nitentia.

1 Cor. iv.

Confer- preeven- tio futu- roris.

Quantae tunc re- tunc vi- ces!

Multa nunc splendida tunc for- decent;

et nunc fordida tunc splen- decent.

Multa nunc dulcia, tunc amarescent.

rum, quam totus thesaurus terrigenarum.
Tunc magis consolaberis super devota oratione, quam super delicata comedione.

Tunc potius gaudebis de fervato silentio, quam de longa fabulatione.

Tunc plus valebunt sancta opera, quam multa pulchra verba.

Et multa nunc amara, tunc dulcescent.

Tunc plus placebit stricta vita et ardua poenitentia, quam omnis delectatio terrena.

Dic te nunc in modico pati, ut tunc a gravioribus valeas liberari.

Hic primo proba, quid possis postea.

Si nunc tam parum vales sustinere, quando aeterna tormenta poteris sufferre?

Si modo modica passio tam impatiens efficit, quid gehenna tunc faciet?

Ecce vere non potes duo gaudia habere, delectari hic in mundo, et postea regnare cum Christo.

7. Si usque in hodiernam diem semper in honoribus et voluptatibus vixisses: quid totum tibi profusset, si jam mori in instanti contingenteret?

Omnia ergo vanitas, praeter amare DEUM et illi soli servire.

Qui enim DEUM ex toto corde amat; nec mortem, nec supplicium, nec judicium, nec infernum metuit; quia perfectus amor fecundum ad DEUM accedimus facit.

Quem autem adhuc peccare delectat, non mirum, si mortem et judicium timeat.

Bonum tamen est, ut si needum amor a malo te revocat, falem timor gehennalis co-ercent.

Qui vero timorem DEI postponit, diu stare in bono non valebit, sed diaboli laqueos citius incurrit.

*Ecccl. i. 2.
Deut. vi. 13.*

Sed DEO placere, certa secundum virtutis.

Bonum, timore peccatae odifice pecatum; at in diu in amore virtutis.

CAPUT XXV.

De ferventi emendatione totius vitae nostrae.

ESTO vigilans et diligens in DEI servitio; & cogita frequenter: Ad quid venisti, et cur saeculum reliquisti?

Nonne ut DEO viveres, et spiritualis homo fieres?

Igitur ad profectum ferveas, quia mercedem laborum tuorum in brevi recipies: nec erit tunc amplius timor, aut dolor, in finibus tuis.

Modicum nunc laborabis, et magnam re-quietum, imo perpetuam laetitiam, invenies.

Si tu permanferis fidelis et fervidus in agendo, DEUS procul dubio erit fidelis et locuples in tribuendo.

Spem bonam retinere debes, quod ad palam pervenies; sed securitatem capere non oportet, ne torpeas, aut elatus fias.

2. Cum quidam anxius inter metum et spem frequenter fluctuaret, et quadam vice moerore confectus, in Ecclesia ante quoddam altare se in oratione prostravisset, haec intra se revolvit, dicens: O si scirem, quod adhuc perfeveraturus essem! flatimque audivit divinum intus responsum: Quod si hoc scires, quid facere velles? Fac nunc, quod tunc facere velles, et bene securus eris.

Moxque consolatus & confortatus, divinae fe-temnitatis voluntati, et cessavit anxia fluctuatio.

Noluitque curiose investigare, ut sciret, quae sibi essent futura: sed magis studuit inquirere, quae esset voluntas DEI benelaplacens et per-fecta, ad omne opus bonum inchoandum et perficiendum.

3. Spera

Quis nisi vocatio tuae?

Utique Deo vivere.

Spes mercantis at solatium laboris.

Apoc. xxi. 4.

*Labor brevis,
merces perpetua,
Ego fidelis
sed DEUS non deus
Sed spes
faugetur;
non secundum
ritus.*

*De perfe-
tervantia
secundum
esse non
expedit,
esse non
potius
solllicitum
Fac quod
tuum est,
certa
DEO com-
mittit.*

*Horror
laboris ne-
te retrahit.*

*Valde
profici,
et obstacu-
la virtutem
perfringas,
Et te ip-
sum vinci-
cas.*

*Plus pro-
fici, et
am inter-
passiones,
zelus &
industria,
quam tor-
pe inno-
centia.*

*Morifi-
catio et
fervor
duo pra-
cipua pro-
ficiunt au-
xilia.*

*Ex alio-
nium tu-
mulus
tumonis
fructum
capta.*

*Sicut tu
notas ali-
os, sic alii
te.*

3. *Spera in Domino, et fac bonitatem (ait Propheta) et inhabita terram, et pascaris in divinitate ejus. (Pf. xxxvi. 3.)*

Unum est, quod multos a profectu, et fermenti emendatione retrahit: horror difficultatis, seu labor certaminis.

Enimvero, illi maxime prae ceteris in virtutibus proficiunt, qui ea, quae sibi magis gravia et contraria sunt, virilius vincere nuntiantur.

Nam ibi homo plus proficit, et gratiam meretur ampliorem, ubi magis se ipsum vincit, et in spiritu mortificat.

4. Sed non omnes habent aequa multum, ad vincendum et moriendum.

Diligens tamen aemulator, valentior erit ad proficiendum, etiamque plures habeat passiones, quam aliis bene morigeratus, minus tamen fervens ad virtutes.

Duo specialiter ad magnam emendationem juvent; videlicet, subtrahere se violenter, ad quod natura vitose inclinatur; et ferventer instare pro bono, quo amplius quis indiget.

Illa etiam studeas, magis cavere et vincere, quae tibi frequentius in aliis dispergunt.

5. Ubique profectum tuum capias; ut si bona exempla videoas vel audias, ad imitandum accendaris.

Si quid autem reprehensibile consideraveris, cave ne idem facias; aut si aliquando fecisti, citius emendare te studeas.

Sicut oculus tuus alios considerat, sic iterum ab aliis notari.

Quam jucundum et dulce est, videre fervidos et devotos fratres, bene morigeratos et disciplinatos!

Quam

Quam triste est et grave, videre inordinate ambulantes: qui ea, ad quae vocati sunt, non exercent!

Quam nocivum est, negligere vocationis suae propotitum: et ad non commissa sensum inclinare!

6. Memor esto arrepti propositi, et imaginem tibi proponere Crucifixi.

Bene verecundari potes, inspecta vita IESU CHRISTI: quia necdum magis illi te conformare studiisti, licet diu in via DEI fuisti.

Religiosus, qui se intente et devote in sanctissima vita et passione Domini exerceat, omnia utilia et necessaria sibi, abundanter ibi inventa; nec opus est, ut extra JESUM aliquid melius quaeratur.

O fi JESUS crucifixus in cor nostrum veniret, quam cito et sufficienter docti essemus!

7. Religiosus fervidus, omnia bene portat et capit, quae illi jubentur.

Religiosus negligens et tepidus, habet tribulationem super tribulationem, et ex omni parte patitur angustiam: quia interiori confolatione caret, et exteriori querere prohibetur.

Religiosus extra disciplinam vivens, gravipatet ruinae.

Qui laxiora quaerit et remissiora, semper in angustiis erit: quia unum aut reliquum sibi displicebit.

8. Quomodo faciunt tam multi alii religiosi, qui fatis arctati sunt, sub disciplina claustralium?

Raro exēunt, abstracte vivunt, pauperrime comedunt, grosse vestiuntur, multum laborant, parum loquuntur, diu vigilant, mature furgunt, orationes prolongant, frequenter legunt, et se in omni discipline custodiunt.

Attende

*Quae fla-
tus tui
funt, illa
solum cu-
rare.*

*Christi
vitam in-
spice, O
Christia-
ne.*

*Et eru-
befit te
tam difi-
millem
Christo;*

*Cujus vi-
ta tam
prae-
dicta
et
accendi
norma.*

*Fervido
suum
Christi
suum.
Tepido
nimis
grave.*

*Experi-
discipli-
nae pro-
ximus
ruinae.*

*Laxatio
carnis
angustia
cordis.*

*Attende
alios reli-
giose
tam rigi-
dum
discipli-
nare de-
diros,*

*In labore
et oratio-
ne af-
fici-
duos,*

Attende Carthusienes, Cistercienes, et di-
veriae Religionis monachos ac moniales: qua-
liter omni nocte ad psallendum Domino affur-
gunt.

*Et de tua
pigritia
confin-
dere.*

Et ideo turpe esset, ut tu deberes in tam
fancto opere pigrare, ubi tanta multitudo
religioforum incipit DEO jubilare.

*Felicissi-
ma occu-
pacio va-
care DEO.*

9. O si nihil aliud faciendum incumbet,
nisi, Dominum DEUM nostrum toto corde et
ore laudare!

*Dura fer-
vitus, cu-
rare quae-
sunt cor-
poris.*

O si nunquam indigeres comedere, nec
bibere, nec dormire, sed semper posse
DEUM laudare, et solummodo spiritualibus
studii vacare! tunc multo felicior es quam
modo, cum carni ex qualicumque necessitate
fervis.

*Beati fi-
animae
solitus cu-
ram age-
re licet.*

Utinam non essent istae necessitates, sed
folum spirituales animae refectiones, quas
heu! fatis raro degustamus.

*Refuge
solatia ex
creaturis:*

10. Quando homo ad hoc pervenit, quod
de nulla creatura consolationem suam querit,
tunc ei DEUS primo perfecte sapere inci-
pit: tunc etiam bene contentus de omni
eventu rerum erit.

*Eisque
arbitrio
in omni-
bus acqui-
scens.*

Tunc nec pro magno laetabitur, nec pro
modico contristabitur; sed ponet se integre et
fiducialiter in DEO, qui est ei omnia in om-
nibus: cui nihil utique perit nec moritur,
sed omnia ei vivunt, et ad nutum incundan-
ter deserviunt.

*Finis
et brevis
temporis
memor;
virtutem
laborare
para.*

11. Memento semper finis, et quia perditum
non redit tempus. Sine follicitudine et dili-
gentia, numquam acquires virtutes.

Si incipis tepefere, incipes male habere.

Si autem dederis te ad fervorem, invenies
magnam pacem, et fenties leviorum laborem,
propter DEI gratiam, et virtutis amorem.

Homo

Homo fervidus et diligens, ad omnia est pa-
ratus.

Major labor est resistere vitiis & passionibus,
quam corporalibus infudare laboribus.

Qui parvos non vitat defectus, paulatim la-
bitur ad maiores.

Gaudiebis semper vespere, si diem expendas
fructuofe.

Vigila super te ipsum, excita te ipsum, admo-
ne te ipsum; et quidquid de aliis fit, non neg-
ligas te ipsum.

Tantum proficies, quantum tibi ipsi vim in-
tuleris. Amen.

*Domare
vitia ma-
jus q[uo]d om-
ni labore
corporis.*

*Te ipsum
curia p[re]ae-
omnibus.
Tantum
proficies
quantum
te viceris*

*Explicitur admonitiones ad spiritua-
lem vitam utilis.*

DE

DE IMITATIONE CHRISTI.

LIBER SECUNDUS.

ADMONITIONES AD INTERNA TRAHENTES.

CAPUT I.

De interna conversatione.

Contemp-
tu mundi
acquires
regnum
DEI.
Joel. ii. 12.
Matth. xi.
29.

Pacem
nempe et
gaudium
Spiritus.
Cuius
non sunt
capaces
impii.

Inter-
num ho-
minem
cura;
Et dig-
nus eris
familia-
ritate di-
vina.
Nam
ffons
animae
Christus.

EGNUM DEI intra vos eft,
dicit Dominus. (Luc. xvii. 21.)
Converte te ex toto corde ad
Dominum: et relinque hunc mi-
ferum mundum, et inveniet ani-
ma tua requiem.

Disce exteriora contemnere, et ad interiora
te dare, et videbis regnum DEI in te venire.

Eft enim regnum DEI, pax et gaudium in
Spiritu Sancto (Rom. xiv. 17.), quod non
datur impiis.

Veniet ad te Christus, ostendens tibi confor-
mationem suam: fi dignam illi ab intus para-
veris mansionem.

Omnis gloria ejus, et decor, ab intra eft, et
ibi complacet fibi.

Frequens illi vifitatio cum homine interno,
dulcis fermocinatio, grata confolatio, multa
pax, familiaritas ftupenda nimis.

2. Eia anima fidelis, præpara huic fponfo
cor tuum: quatenus ad te venire, et in te habi-
tare dignetur.

Sic

Sic enim dicit: Si quis diligit me, seruo-
nem meum fervabit, et ad eum veniemus, et
mansionem apud eum faciemus (Joan. xiv. 23).

Da ergo Christo locum, et ceteris omnibus
negat introitum.

Cum Christum habueris, dives es, et sufficit
tibi. Ipfe erit provifor tuus, et fidelis procura-
tor in omnibus, ut non fit opus in homini-
bus sperare.

Homines enim cito mutantur, et deficiunt
velociter: Christus autem manet in aeternum,
et astat usque in finem firmiter.

3. Non eft magna fiducia ponenda in ho-
mine fragili et mortali, etiam fi utilis eft et
dilectus: neque trifitia multa ex hoc capien-
da, fi interdum adverfetur et contradicatur.

Qui hodie tecum funt, cras contrariari po-
funt; et e converfo, faepe ut aura vertuntur.

Pone totam fiduciam tuam in DEO, et fit
ipfe timor tuus, et amor tuus. Ipfe pro te
repondebit, et faciet bene, ficut melius
fuerit.

No habes hic manentem civitatem; et ubi-
cumque fueris, extraneus es et peregrinus: nec
requiem aliquando habebis, niſi Christo in-
time fueris unitus.

4. Quid hic circumspicias, cum ifte non fit
locus tuae requietionis? In coelestibus debet
effe habitatio tua, et ficut in tranſitu, cuncta
terrena funt afpicienda.

Transfunt omnia, et tu cum eis pariter.

Vide ut non inhaeres; ne capiaris et pe-
reas.

Apud Altissimum fit cogitatione tua, et depre-
catione tua ad Christum fine intermissione diri-
gatur.

Si neficii ſpeculari alta et coeleſtia, requieſce
C 2

*Hunc ad-
mitte fo-
lum.
Nam so-
lus tibi
judicis.*

*Joan. xii.
34.*

*Ne ergo
confidas
in homi-
ne.
Tam fra-
gili et
mutabili.*

*Sed DEO
ſecurus
innire.*

*Heb. xiii.
14.*

*Peregr-
inus, .
ubiq-
ue es.
Quis hic
ergo ſpe-
ras requi-
em?*

*Ubi nihil
confinas
et aurabi-
le.*

*Quin-
mente
cum DEO.
habita.*

*Et in
Christi*